

Τὸν Ἄγγλο Ναύαρχο πού λές τὸν ἐπίσασε μπουρίνι
γιατὶ καμπόσοι παστρικάι καὶ Φραγκολεβαντινοὶ
κάνουσε, Περικλέτο μου, πολέμου λαθραμπόρια,
ἐποὺ δὲν ἔχουν ὄρια.

Καὶ δίνουσε σ' ὑποβόρεια Γερμανικά μπετζίνα,
μὰ δίνουσε καὶ πετρέλαιο, κί ἔτσι πού λές μ' ἐκεῖνα
βατοῦλα τορπιλλίζονται, βατοῦλα πάντα κάτω
'στῆς θάλασσας τὸν πάτο.

Με' στὸ τόσο μας τὸ χάλι,
προσφιλεῖς μου συμπολιταί,
μπλόκο θάχουμε καὶ πάλι,
μπλόκος νέος ἀπειλεῖται.

Κάθ' ἐφοπλιστῆς χαιρέτω,
γιὰ τὴν Μάλτα βάζει πλώρη...
τί καλά, βρὲ Περικλέτο,
ποὺ δὲν ἔχομε βαπόρι.

Ναύαρχος μὰς ἀ πειλεῖ
μιάς συμμάχου μας πιστῆς...
τί καλά, βρὲ κουρελιῆ,
ποὺ δὲν εἰμ' ἐφοπλιστῆς.

Τρεῖς ἀλλοίμονο σ' ἐκείνουσε ποὺχομε πλεοῦμενα,
γι' αὐτοὺς ἀβικοὺς θυμοί,
κί ὅλοι θέλωνας καὶ μὴ
θὰ γνωρίσουσε τοὺς Μαλτέζουσε στὰ καλά καθούμενα.

Ἢ! τῆς μοίρας τῆς κακῆς,
Περικλέτο κυτρινιάρη!...
μὴτ' ἐκ τῆς Ἀμερικῆς
θὰ μὰς ἐρχεται σιτάρι.

Τότε δὲν θὰ τραγουδῆς
ξένομαστος 'στῆς πρασινάδες,
μὰ τοῦ Φαραῶ θὰ δῆς
τῆς ἰσχυαῖς τῆς ἀγελάδες.

Τὸν Ἐγγλέσο μας, κωθῶνι,
τὸν ἐπίσασνε θυμοί,
Ἄγγλος Ναύαρχος θυμόνευσε
καὶ κακὰ βυσσοδομεῖ.

Ἔγγρα λέσσοσα κί ἔγρα μὸλα
γιὰ τὴν Μάλτα, καπατάνοι,
καὶ τινάζετε τὰ κῶλα
μὰς 'στῆς Μάλτας τὸ λιμάνι.

Τότε θὰ ῥωτῆς γιατί
τέτοια πεῖνα δυνατῆ
νέχη κί ἡ δική μας πλάσις,
ὄπου πάντα δαίχνει τάσις
'στὴν Ἀντάντ ἐλικρινεῖς;
καὶ ῥωτῶντας θὰ θρηνηῖς.

Τότε πλέον, προσφιλεῖ,
μὴτε τοῦκ θὰ σ' ὠφελεῖ,
μὴτε πακτωλὸς ἀκόμα.

Μὰ μετὰ πολλῶν ὁμοῦ
θ' ἀπομεινῆς ἐκ λιμοῦ
ἔνα θνησιμαῖον πτόμα.

Μείνουσε καὶ μὴ λησμόνευσε
πῶς ὁ Ναύαρχος θυμόνευσε
καὶ συμμάχουσε πολεμεῖ.

Μπλόκος καὶ λιμός, ζευζέκη,
ποὺ θὰ βῆγῆς μὲ τὸ τουφεκί
καὶ θὰ κυνηγῆς φωμί.

Καὶ 'οὐ στὴν Μάλτα,
ἔμμετρε φάλλα,
θὰ πᾶς μετ' ἄλλων.

Πτωχὰς κοιλίας
καὶ τῆς Ἀγγλίας
τὴν μῆνιν φάλλων.

Τότε, βρὲ βουδι,
πολλοὶ θὰ κλαῖνε,
κί ἔνα τραγοῦδι
παλῆθ θὰ λένε:
Μάλτα χαλίνα,
φᾶς καββαλίνα.

Κε 2 Ὁ Περικλέτος ἀπορεῖ γὰ τοῦ Ναύαρχου τὸ μπουρί.

Π. — Μές' στοῦ πολέμου τὰς ὁρμάς
θαρροῦσαμε τὰ καθ' ἡμᾶς
πῶς πᾶνε στὸ καλλίτερο.

Μὰ τεῖναι τοῦτο τὸ κακό!..
ἄλλο καὶ πάλι ξαφνικό
μὰς ἔβρηκε μεγαλήτερο.

Τώρα, πού κάπως προσδοκᾶς Βαρώνοιο τοῦκ νὰ πάρῃ,
κί ὁ περιλάλητος ἀγὼν
'τελειώσε τὸν ἐκλογὼν,
κί ἐκάθισε στὸν πάγκο του καθένας καταεργάρησε.

Τώρα, πού δὲν τρομοκρατεῖ συγχρόνουσε πατριώτας
τρέμος Κουβέρνοιο δυνατός,
κί ὁ Ράλληε' σῆχασε κί αὐτοὺς
ἀπὸ τοὺς συνωμώτας.

Τώρα, πού μετροῦν τὰρξινὰ
καθεμιάς συγχρόνουσε στάνης,
καὶ μὲ χλιὰ θεὸ στανιὰ
καὶ παραληροῦσας φρένας
ἀγωνίζεταὶ καθένας
νὰ φανῆ κί αὐτοὺς τσοπάνης.

Τώρα, πού κί Ἰσραηλιταὶ καὶ Νεότουρκοὶ πολλοὶ
θὰ μπουνο μῆσα στὴ Βουλή,
κί ἀπὸ γνώσι καὶ μισαλὰ
ἐπγγαίναμε καλά.

**Λάμπροκοπέ' στον ούρανό περίλαμπρο φεγγάρι,
και δύο Κηφισοζώτα
προβάλλουν συνωμότες,
κι' ό Ράλλησ σαν λαγωνικό μακρόθεν τούς φερμάρεϊ.**

Συφορέλια 'βγήκε κι' άλλη
μς' στη μέση σαν άγγουρι,
και μς' χάλασε και πάλι
την περιχαρή μας μούρη.

Ποιος σήμερα δάν άπορει
για του Ναυάρχου τδ μπουρι,
για του Ναυάρχου τδν θυμό,
όπου μς πνίγει τδν λαϊμό;

Τώρα, παύ τραγοπλίναμε' στα πέντε Βιλαέτια,
ποιός 'πρόσμενε ν' άκούσωμε κι' από τούς 'Αγγλους τέ-
'Ο Ναύαρχος έθόμωσε και Γκόντεμ φιθυρίζει, [τοια;
κι' έπενε καράει μας ιβη τδ περιτρυγιάει.
'Ο Ναύαρχος έθόμωσε, δέν είναι παίζε γέλα,
και βέρδ' από φουρνέλα.

Τά' πρόσμενε κανείς αυτά
κι' από την 'Εγγλιτέρα;
έμεις' προσμέναμε λεφτά
να στελη κι' έδω πέρα.

Μας έλημονήσε πολύ,
και τώρα, στραβοκάνη,
δ' Ναύαρχός της άπειλαί
Μαλτζέζους να μς κάνη.

Πού δίχως φόβο να σταθώ;...
'Ατροπος, Λάχσεϊς, Κλωθό,
τριών Μοιρών όνόματα.

Κι' ή τρεις στραβαίς και δίχως νοΰν
κράτη κι' ανθρώπους κυβερνοΰν
μέ κουτουροΰ καμώματα.

Κι' έμεις οι δόστυχοι πολλά
έφανταξόμεθα καλά,
κι' έχθροΰς μας έγλυκάναμε
μέ τούς καλούς μας τρόπους,
και Νεοτούρκους 'άναμε
τάν Ροΰμ άντιπροσώτους.

Μήτε κανένα κώδωνα κινδόνου δέν 'σημαίναμε
'στοΰ κόσμου τδ κακί,
και με ροπάς πρds την 'Ανάντ ουδέτεροι' προσμέναμε
μεγάλο μερδικό.

'Ατροπος, Λάχσεϊς, Κλωθό, τριών Μοιρών όνόματα...
θαρωΰ πds πρέπουν και' στης τρεις φασκαλοκουκούλ-
Κι' έμεις άπαλαμδάναμεν ειρηνικής άνέσεως, [ματα.
άλλά σδ τοΰτον τδν καιρδν
μς έτυχε πρds τδ παρδν
δ κληΰρος τής Λαχέσεως.

Ὁ Ναύαρχος εὐθύμωσε... χαρά σας και χαρά μου...
 ἔπαρε σὲ τὴν λῶρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου,
 και πάμε 'στὸν σὲρ' Ἑλλιοτ νὰ τοῦμε τὰ δεινά μας,
 τὰς τάσεις μας, τὰς στάσεις μας, και τὰ παράπονά μας.

**Ἦκανε κ' οἱ θεοὶ θρασελεῖς
 'στὸν Ἠρέσθου τὸν φρανασίε.**

Και μὲ τούτη τὴν φοβέρα
 δείχνεις κἄπως, Ἐγγλιτέρα,
 ὅτι δὲν μᾶς ἀγαπᾷς.

Δείχνεις πῶς δὲν ἔχεις πίστιν
 'στοὺς συμμάχους ἐλαχίστην
 και σὲ συμπαθεῖς ροπάς.

Ὁ φιλάτη μας Ἀγγλία,
 τί περιέργη φίλα
 εἶναι τούτη ποὺ κρατεῖς;

Πῶς γιὰ μᾶς παρεξέτραπτες;
 τῆς εἰλικρινοῦς ἀγάπης
 ποῖα δείγματα ζητεῖς;

Ἐξυμνοῦμεν τὸνομά σου..
 θέλεις Μούδρε; ἀριστὰ σου.
 Θέλεις Χιὶ και Μιτυλήνη;
 κτήμα σου κ' αὐτὴ κι' ἐκαίνη.

Πρὸς σέ, κυρὰ τῶν θαλασσῶν,
 τὰ σὰ προσφέρουν ἐκ τῶν σῶν
 εἰλικρινεῖς σου φίλοι.

Ὅλα τὰ δίνουμε κι' εἴμετε,
 γιατί λοιπὸν μᾶς πολεμεῖς
 δι' ἀπειλῶν ὀργῶν;

Ἐμεῖς δικοὶ σας εἴμεθα
 πολλῶν ἐπιλαθόμενοι,
 και πάντα τῆδε καίμεθα
 τοῖς ἰδικοῖς σας ρήμασι,
 εἶθ' ὅτε και τοῖς χρήμασι
 τοῖς δαναικοῖς πειθόμενοι.

Τῆς Ἀγγλίας Προσευτὴ τὰ παράπονά μας ἀκού,
 μὴ μὲ τὸν Βαρᾶνο Σέγκ μᾶς φορτώνωσθε τοῦ κἄκου.
 Ἐμεῖς εἴμεθα δικοὶ σας κι' ἂν μᾶς λένε φουκαράδες,
 κι' ἂν μᾶς λείψῃ τὸ καρβέλι...
 μὰ κι' ἂν πάρουμε παράδες
 τοῦ Βαρᾶνου, τί σὰς μέλει;

Σεῖς προσέχετε μονάχα τὰς θυσίας μας τὰς τόσας...
 ἄλλη πάλι συμφορὰ
 νὰ νομίζετε δικό σας
 τοῦ Βαρᾶνου τὸν παρὰ.

Ἄκουσέ μας, φίλε Ἠρέσθου... τέτοια τοῦ Ναυάρχου σκέ-
 εἶναι προσβολὴ βαρειά... [φικ

σῆνω σῆνω νὰ μαζέψῃς
 τοῦ Ναυάρχου τὰ λουριά.

Ἦρές του, Ἠρέσθου, πῶς ἀκόμη
 κι' ἡ κοινὴ ποὺ λέμε γνῶμη
 ἐποιοῖσθῃ μὲ χολὴ
 κι' ἐπικράθηκε πολλὴ.

Μὰ πρὸς τοῦτους νὰ τοῦ πῆς
 ὅτι δρᾷ σκαιῶς κι' ἀτόπως,
 πῶς αὐτὸς δὲν εἶναι τρόπος
 Ναυτικοῦ περιωπῆς.

Κι' ὅταν πλοία μας περνᾶνε
 'πὲς του πῶς δὲν πρέπει νάναί
 και γιὰ μᾶς 'στὰ νευρικά του.

Κι' ἔτσι δίχως ἀφορμὴ
 νὰ τὸν πνῆνουν οἱ θυμοὶ
 και τὰ φεγγαριὰτικά του.

**Ἐν γοργότητι πολλῇ
 τοῦ ρουμοῦ μετὰ βολῆ.**

Χρυσὴ μας Ἀγγλία,
 ποὺ δρᾷς ἐν θαλάσῃ,
 δὲν πρέπει φίλια
 στενὴ νὰ χαλάσῃ

γι' αὐτοῦ τοῦ Ναυάρχου τῆς ἀκαιραῖς φοβῆραις,
 κι' εἴμετε νὰ ζητοῦμε φίλιαῖς καινοβοραῖς.

Κι' ἂν κάποιος τὴν τόσην φίλια βασικάνη
 'στὰ μάτια του σκόρδα...
 ὁ πόλεμος τοῦτος και Δόρδους θὰ κἀνη
 νὰ νοξόσους λῶρδα.

Κι' ἂν φθάσουν και Δόρδοι νὰ τρῶν φωμοσύρι
 και Λαῖδες και Μίς,
 σναφθῆτε τί ρέγκες, σκαφθῆτε τί τσίροι
 θὰ γίνωμ' εἴμετε.

Ἄς εἴμεθα φίλοι...
 πολλὰ σὰς ὀφείλει
 κι' ἡ γῆ τῶν ὄνεϊρων.

Τῶν πόθων τῆς γνῶστης
 ἐλύσθη 'στὸ φῶς τῆς
 κι' ὁ Δόρδος ὁ Βόρων.

Μὰ πρέπει: γιὰ τόσα και σεῖς ν' ἀγαπᾶτε
 θερμῶς τὴν Ἑλλάδα,
 τροπαίων κοιλάδα,
 χωρὶς τοὺς θυμοὺς σας σ' αὐτὴν νὰ ἔσπατα.

Και τώρα δικαίαν προσμενομεν κρῖσιν
 κι' ἐκφράσεις φίλιας δεγθῆτε θερμάς...
 Γκὸτ σέιτ τὸν κόσμον, Γκὸτ σέιτ τὴν κτίσιν,
 Γκὸτ σέιτ τοὺς Ἀγγλοὺς, Γκὸτ σέιτ κι' εἴμας.